

Siyah Ceketli Adam

— erol-konur · 25 Aralık 2010

Benliğimin içinde dolanırken duygular
Bir bilinmez diyara savruluyor uykular
Yolumun bittiği yer sanki garip bir handır,
Sessizlik gergefinde bilinmez bir mekândır
Bir ağacın altında, ıssız bir bank köşesi
O masum duruşuyla yalnızlığın simgesi
Geceyi sallıyorken yüreğime dolan gam
İki metre ilerde siyah ceketli adam;

Gözlerinde bir hüzün elindeyse kemanı
Nağmelere saklamış bu gizemli mekânı
En acı sitemlere yüklüyorken kifayet
Dökülüyor gözünden gönlündeki asalet
Titretirken bu adam kemanın tellerini,
Gözlerden saklıyordu titreyen ellerini
Başucunda kemanı, dertlerine teselli
Ne kadar çok sustuğu yorgun gözlerden belli
Belki eski bir aşkın, külünü taşıyordu
Belki de kemanıyla kendince yaşıyordu
Belki çok kırılmıştı, yorgundu, incinmişti
Belki yağın yağmurlar gözlerinde dinmişti
Belki bir melodide arıyordu hayatı
Belki ak saçı gibi tarıyordu hayatı...

Damlayan her nağmede dizlerim çöküyordu
Gökyüzünün gizemi yağmurlar döküyordu
Gönlüm sanki bir hoştu, uzakta hengâmeler
Derinden işliyorken bu tütsülü nağmeler
İslanmış gözlerimin elemiyle savruldum
Karanlık gökyüzünün gizemiyle savruldum
Son kez baktım kemana ayrılırken banktan ben,
Yüreğimde bir nağme inliyordu derinden...